

La tria per Andreu Loncà

DOFINS I ADJECTIUS

Als articles de Pla a “Destino”, el cinema quedava mal parat. En canvi, era molt sensible al sabor de les paraules. Li agradava llegir diccionaris, per exemple.

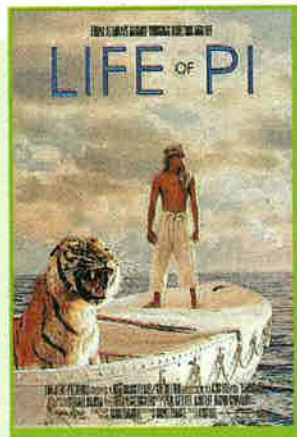
Josep Vallverdú mostrà una prodigiosa i encomiable capacitat retòrica en la conferència sobre l'historiador Josep Lladonosa, a qui va glossar en la celebració dels 25 anys de la inauguració de l'Institut Josep Lladonosa. Vallverdú ha desenvolupat, amb treball tenaç, una manera de dir els textos bella i precisa. Tanmateix, el cinema no li ha interessat especialment.

El cinema és un art fluidament canviant. A “La vida de Pi” s’hi pot resseguir una fantasia imaginativa que t’ablañeix la sensibilitat. Llàstima que segueixi un format convencional. Semblaria l’esquer per al públic massiu.

Tanmateix “La vida de Pi” sap mantenir els elements

narratius clàssics com ara el naufragi, o l’illa deserta amb enlluernament. Deu ser la recerca d’un llenguatge propi, ja divorciat del tot del teatre, que intenta cada vegada un tomb de rosca més.

Aquest film manté els elements antics dels relats: el viatge fabulós d’un zoològic per alta mar, un naufragi i l’estranya convivència – i supervivència – amb un senyor tigre de Bengala. El director s’ha complagut en aquesta travessia solitària i simbòlica a la qual ha donat un tomb metafísic. El film ha esdevingut una faula sobre Déu i la natura. Un Déu, tot s’ha d’escriure, que supera una o altra cleda religiosa: el senyor Pi és capaç de ser, ensems, hindú, vegetarià, islamista, catòlic i passablement budista feliç i tot. El pur encís que ens suscita la visió d’un estol de

CINEMA.

Títol: La vida de Pi

Direcció: Ang Lee

dofins o una colla de peixos voladors és només comparable a la connexió inesperada que ens suscità, en la conferència de Vallverdú, la paraula ben dita, l’adjectiu ben posat, l’apunt precís d’una anècdota que esdevé significativa, la traça de convertir en amenitat allò que era aridesa. “La vida de Pi” glossa la llarga

travessia d’un heroi jove amb un tigre, amb una lliçó final sobre el relat i el sentit de Déu; la conferència de Vallverdú glossava la llarga travessia d’un home orfe en les adversitats d’un segle – amb la cara feroç del tigre sempre present –, amb una mena de recompensa final: llibres, superació i reconeixement. Com a civilització, sabrem fer una síntesi harmoniosa entre la fascinació feliç de les imatges, la precisió deliciosa dels adjectius i un Déu tempestuosament amable?